

החלב, נחפש דרכים להוזלת הייצור; ובמידה ידועה ניתן לקדם זאת ע"י ביצוע ההזנה ביחידת מזון זולה יותר, כלומר — ע"י הגדלת חלקו של המ"מ במנה. אני מסכים בדרך כלל לדעתו של הח' יעקב, ואם כי אין הוא מכתת רגליו כבעבר ממשק למשק, הרי מסתבר שידוע לו למדי כל הנעשה במשקיניו וגישתו לענינים — כאילו היה אתנו וחי בתוכנו.

בסיכום דברי: אינני שולל את ייצור המספוא הגס במשקיניו, ויכול אני להצביע על גידולים שאפשר להתברך בהם ומן הראוי לנצלם עד גבול האפשרות; אזכיר לדוגמה את סלק המספוא שיבוליו הרגילים נעים בשנים האחרונות סביב 20 טון לדונם; כן מובן שיש הכרח להגיש לפרותינו מכסה מסוימת של מספוא גס כדי לא להרעיבן ולא להזיגן במנות גדושות של מזון מרוכז, כפי שמרשים לעצמם לעשות החלבנים שבקירבת הערים; אולם אין צורך להפריז ול- עורר חששות שצמצום מה של מנת המספוא הגס ולעומת זה הגשת מזון מרוכז בשיעור רב יותר עלולים לפגוע קשה בענף. נדאג למנה מאוזנת מבחינת צירוף סוגי המספוא השונים, אולם אל לנו להסיח את דעתנו גם מהחשוב, מהבעיה הכלכלית בכללותה, והכל יבוא על מקומו בשלום.

מ. מונק

נהלל

אוקטובר הוא עובר למצב של תרדמה. נוסף על כל זאת — צורכים גידולים אלה הרבה מים, ולכן ספק גדול הוא אם כדאי להקצות שטחי של- חין לזריעת מרעה. יש להניח שגידולים עונתיים מגיבים יבולים גבוהים יותר — ביחידות מזון — מאשר המרעה.

בוויכוח זה נגעו גם בבעיה רגישת מאוד: המזון המרוכז „בולע" דולרים, הנחוצים לנו לקליטת עליה, לביטחון וכו', ולחטא ייחשב לנו שאנו, הבוקרים, נהיה בין הנהנים מהכספים האלה, הנתרמים למטרות הנ"ל. אין אני חושב שהח' א. ל. שנהירין לו ודאי עניני הכלכלה שלנו, אינו מתמצא בפרשה שלפניו; הרי גם הוא יודע שדונם שחת (בעלת טיב מפקפק) מגיב מ-300 עד 500 ק"ג, לעומת זה דונם שעורה מגיב לא פחות מ-200 ק"ג גרגרים, ודונם גרגרים בשלחין — 500 ק"ג ואף למעלה מזה; וכל זה בפחות הוצאות בדולרים מכפי שזה דרוש בגיי דולי מספוא אחרים. ולמה איפוא לאיים עלינו במפלצת בזבוז הדולרים ולתאר את הדברים בצנרה כזו שהמספוא הגס כאילו כולו על טהרת תוצרת המשק והגרגרים, וכל התצרוכת במזון מרוכז היא מהיבוא? אין תיאור זה מתאים למציאות ואין להפריז בכך.

אין אנו מוכנים לוותר על גידול והחזקת בקר לחלב, ואם אין אפשרות להעלות את מחיר

יעילות ניצול המזון — תכונה תורשתית?

עבודות מחקר שהוחל בהן בזמן האחרון בבלטסוויל (ארה"ב) עשויות להוליך לפעולות סלקציה בבקר חלב לגבי תכונת כושר ניצול המזון של הבהמות, כשם שקיימת הסלקציה לגבי תכונות אחרות.

כושר ייצור החלב הוכר מזמן כתכונה תורשתית והוא משמש כאבן בוחן יסודית לסלקציה בתכונות הטיפוח של ימינו. והנה, לפני הנתונים ההקדמיים של המחקר בבלטסוויל, מתקבל על הדעת שגם כושר ניצול המזון מופיע כגורם גנטי והוא נמדד ע"י היחס שבין התנובה בחלב או בשומן לכמות המזון שיצאה לצורך יחידת ייצור מסוימת.

ניתוח הנתונים מהעדר שבתחנה הוכיח שתכונת כושר ניצול המזון היתה עקיבה ויציבה בקרב בנותיו של כל פר ושונה בין קבוצות בנות שמוצאן מפרים שונים. מסתבר מכאן שהפר, יש בכוחו להשפיע על צאצאיו לגבי תכונה זו. ניתוחים סטאטאסטיים נוספים של הנתונים העלו הנחות מבוססות למדי שכושר הייצור מחד וכושר ניצול המזון מאידך מופיעים, במידה מסוימת, כתכונות בלתי תלויות זו בזו מבחינה גנטית.

עד עכשיו נערכו הניסויים לשם בירור הבעיה הנ"ל ב-85 פרות, צאצאי 4 פרים, משך תקופה אחת, ומכיוון שאין להסיק על יסוד חומר זה מסקנות סופיות, הוחלט להרחיב את הניסויים למשך שתי תקופות חליבה וישותפו בהם קבוצות בנות של פרים רבים יותר. הבהמות תוחזקנה בשלוש רמות של תזונה, כדי